

Speech minister Dilan Yeşilgöz-Zegerius Herdenking Tuin van Bezinning 13 juni 2024

Beste aanwezigen,

Ik zal nooit vergeten hoe het is om hier te staan. Hoe betekenisvol deze plechtigheid is. En hoe tastbaar gemis en verdriet op deze plek zijn.

Als mensen iemand vertellen dat ze in hun leven te vroeg een geliefd persoon zijn kwijtgeraakt, vraagt de ander vaak hoe lang het is geleden. Een paar maanden, een jaar? Acht jaar, zoals de schietpartij op Bonaire waarbij Ferry Bakx werd gedood? 62 jaar, zoals het ongeluk dat Roelf Klein fataal werd? Maakt het uit? Niets is immers zo relatief als tijd, maar ...

Ja, tijd doet wel iets met verdriet. Ze zeggen dat verdriet niet zozeer met de tijd verdwijnt, of slijt, maar dat er zich gaandeweg meer leven omheen plooit. Tegelijkertijd blijft die ene ook nabij, in ieder geval soms. De dichter Th. van Os beschrijft dat in de laatste regels van zijn gedicht 'Je bent gestorven maar niet dood'.

*Wanneer ik naar de bakker loop voor brood,
wanneer ik hyacinten ruik of chocola,
wanneer ik coniferen zie, avondrood
of schoorsteenrook, daar ga je dan
de wolken achterna.*

Als ik dit lees, realiseer ik me extra dat het gemis blijft terugkeren. De afstand wordt niet kleiner, maar groter. Dat is gemis op zich. De lege plek kan nooit worden opgevuld en mensen die er niet meer zijn, kan je nooit vervangen.

Ik zag op Youtube een Tedtalk, waarin de spreker, Robbie Stamp, schetst hoe we vaak juist op momenten van diep verdriet verbinding voelen met onze verloren dierbaren. Die verbinding kan er ook zijn op momenten van geluk. Want, merkt hij op: is dat niet juist hoe ze ons het liefste zagen? Met de zon op ons gezicht, met de wind die langs onze wangen strijkt en onze blote voeten in het gras? Is dat niet juist wat ze ons zo gunden? Ook hier ervaar ik, in het gezelschap van dappere politievrouwen en -mannen en hun familie, collega's en vrienden, hoe de ogen zich richten op het licht. Op de mooie herinneringen aan die ene. Wie hij was, hoe zij lachte, wat hij deed, hoe zij keek. Hoe dapper ze waren en hoe ze zich inzetten voor anderen. Zoals politiemensen dat doen.

De mensen die we hier herdenken waren zoveel meer dan hun tragische einde. Hier bewaren we voor altijd hun naam. Nu ook die van Ferry Bakx.

Ja, bij deze herdenking in de kring van de politiefamilie, zijn het verdriet en het gemis voelbaar. Net als de collegialiteit en vriendschap in het politiekorps. Niemand is hier alleen.

Ook vandaag kijken we naar elkaar om en eren we de politiemensen die hun leven gaven. Voor de veiligheid van iedereen. pDaar kan ik alleen maar mijn hoofd voor buigen in diepe dankbaarheid.